

נלילה

למען החופש בתיעמי, שהיא לוחמת בימי המל"חמה, היא גם לוחמת בימי שלום. היא השתתפה בהפגנות רבות נגד הכפייה הדתית, והיתה אחת הדמויות הבולטות בשירת השבת של העולם הזה, שעלתה לירושלים ונעצרה על ידי המשטרה (משמאל למטה: נעלה). הבעל ואשתו נפגשו בעת מהלך קרבות הדמים בעיר העתיקה.

למען המדינה היא אחת משתי נהגות האמבולנס היחידות בארץ. הנהגת השנייה, סיימה חזן, גם היא גרה ועובדת בירושלים. בתיעמי הגיעה ארצה ממולדתה גרמניה, והתחילה לעבוד כאן כנהגת אמבולנס, כחובשת, וכן כמרכז באוניברסיטה בתל-אביב שם היא מלמדת גרמנית. בפי רוב הקרבות היא נרתמה לעבודה הקשה והמסוכנת של העברת פצועים.

איתי, צלצלתי שוב, ואז התברר לי שמנהל התחנה חשב שאני אומרת, ילד פצוע, לא היתה ברירה, השארתי את הכלב במקום. בחורה החלטתי לנסוע לאורך החומה. חשבתיו שכבר לא יהיו שם יריות, ושוה יהיה יותר בטוח מאשר דרך מרכז העיר, כי במרכז העיר היתה הפגנה נוראה. עוד לא הספקתי להגיע לתחנת הרכבת, רפתאום שמעתי זוזוז... בום! זה היה פגז שכוון אלי. הוא עבר מעל ראשי ממש, והתפוצץ ברעש עצום, במגרש שמשמש עכ"שיו חנייה לעוליהרגל לכותל. חזרתי לתחנה. נרדמתי כמו בולעץ על ספה, בין כל האנשים שבאו לתרום דם, וישנתי כל כך חזק, עד שכל פעם נגשו לבדוק לי את הדופק. חשבו שקרה לי משהו. כשהתעוררתי היתה כבר לילה. האפלה. היה צריך להעביר אשה יולדת לבית החולים. האשה צרחה בקול קולות לא ראיתי כלום. לא ידעתי איך לחזור. העליתי אותה לי אמבולנס, ורק כשהיא נרגעה קצת, הצלחתי להוציא ממנה איפה אנחנו נמצאים ואיך להגיע לבית החולים. באותו לילה נולדו אחד-עשר ילדים. ארבע בנות ושבעה בנים. זה היה לילה קשה. הסתובבנו עם האמבולנסים בחושך ו התקדמנו ממקום למקום רק בעזרת המזל. מבלי לראות כלום. בחור אחד נתקע עם אמבולנס, בחשיכה, באיזה כביש צדדי. הוא לא ידע איך לצאת משם. הוא התקשר עם התחנה, וביקש שידריכו אותו. ביקשו מ' מנו לתאר את המקום בו הוא, נמצא והתברר שהוא בכלל בשטח יירוני. באותו לילה קרו דברים נוראים. רופא אחד, אהרון איירו, יצא להינפש לרבע שעה, (המשך בעמוד 14)

ראשונה ישב בבית בסך-הכל כלב פצוע. הוא אמר לי: מה זאת אומרת בסך הכל? תביאי אותו מיד להדסה! נסיתי להעלות אותו על האמבולנס ולא הצלחתי. הכלב חשף שיניים וניסה לנשוך.

הלוחמים הצנחנים שפרצו לעיר העתיקה, והמפקד שלם הם אלוף משנה מוטה גור, זכרו אותה כמלאך בלונדי, דמות מסתורית שעזרה להם בקרבות.

הבחינו בנו והחלו להמטיר עלינו אש. פגז אחד נפל כמה צעדים לפנינו. פגז אחר פגע בבית, במרחק מטר ממני. דהרתי כמו מטורפת, והגענו לבסוף למקום. שם, כאחד הבתים, חיכו לנו שלושה פצועים. ביניהם שניים פצועים קשה. את שני הפצועים קשה אסור היה לי טלטל. היה צריך להעביר אותם בזהירות רבה. איזה סגן שהיה בסביבה רץ והביא. אני לא יודעת מאיפה, ערימה של ספרים כדי לשים מתחת לאלונקה, שתהיה מונחת ישר. הנסיעה חזרה היתה יותר קשה. אסור היה לטלטל את הפצועים, ואסור היה למהר, אם כי הפגזים שרקו כמקודם. ופתאום לא פחדתי יותר. משום מה נדמה היה לי לפתע שכל הכדורים והפגזים ה' מתפוצצים סביבי הם בעצם רחוקים. רחוקים מאוד ממני. ולא יכולים לפגוע בי. ★ ★ ★ **כלב פצוע** **הגעתי ל"הרסה"**. את הפצועים העי"בירו במהירות אל חדר-הניתוחים. לא נשארתי שם אפילו רגע. נסעתי מיד לאבו"טור, למפקדה שלנו. התברר שאמבולנס אחר לקח בשם את הפצועים. יצאתי מהבית ו' שניה אחרי שהתנעתי את המכונית, פגע פגז בדיוק במקום ממנו יצאתי. נסעתי לבית שנפגע, ליד מעבר סניסקלר. אמרו לי שיש פצועים. זה היה רחוק. איש לא היה ברחובות, והפגזים התפוצצו מכל הצדדים. הגעתי לשם. לא היה שם איש מלבד כלב פצוע, שלא נתן לגשת אליו. טילפנתי לשאול מה לעשות. אמרתי למנהל תחנת העזרה ה' מספר מטרים לפני, ופגז שני פוצץ קיר בביתה פה לא נפגעה מהפגז שהיה מיועד לבתיעמי, מוז. גם בחזרה כשנסעה לאט עם פצועים לא נפגעה.

